

fremhævet, væsentligt skyldes, at det indenlandske Prisniveau kun langsomt og medstræbende vil undergaa den betydelige Sænkning, som en Afpasning til Kronens Guldværdi kræver. Idet man tillader sig at henlede Opmærksomheden herpaa, skal man som Foranstaltninger til Afbødning af Virkningerne af den stigende Kronekurs tillade sig at fremhæve følgende:

1. Med al Anerkendelse af den den 21. f. M. stedfundne Nedsættelse af Diskontoen fra 7 til 6 pCt. bør det alvorligt overvejes, om en yderligere Nedsættelse ikke er paakrævet under Hensyn til, at den danske Diskonto fremdeles er betydeligt højere end i de Lande, som Danmark i saa Henseende kan sammenlignes med. Landbrugets Interesse i „billige Penge“ ligger først og fremmest i den dermed følgende stigende Kurs paa Obligationer. Paa Grund af Obligationernes hidtidige lave Pris har det ofte ikke været muligt for unge Landmænd at bringe Ejendommens Prioriteringsforhold i Orden ved Optagelse af Kreditforeningslaan. Muligheden herfor vil altid øges ved en yderligere Diskontonedsættelse, der ogsaa vil kunne medføre en Lettelse af den Byrde, som den høje Forrentning af løs Gæld, Bankgæld eller Købmandsgæld, nu er for mange Landbrugere, i Særdeleshed da der til denne Form for Gæld altid er knyttet Krav om store Afdrag.
2. Den i det sidste Tiaar stedfundne stærke Stigning i Skatter, Afgifter og Jernbane-fragt udgør for Tiden en saare betydningsfuld Post paa Landbrugets Udgiftside. Med den stigende Krone maa det kræves, at Skatter og Afgifter synker mindst i samme Forhold, som Kronens Købeevne stiger. Dette bør kunne gennemføres, dels ved Beparelser i Stat og Kommune, dels ved en Nedsættelse af Statens og Kommunernes Udgifter til Lønninger, hvor man bør komme bort fra det al sund Valutapolitik ødelæggende Forhold at lønne efter et Pristal. I denne Forbindelse skal man pege paa det nødvendige i, at Lønningsloven af 4. September 1919 snarest tages op til Revision. Alene herved vil det blive muligt for det private Erhvervsliv at nedsætte Produktionsomkostningerne indenfor et rimeligt Tidsrum.
3. I den sidste Menneskealder er der i Danmark gennemført en Række Love, der helt eller delvis virker hemmende paa Prislejning. Eksempelvis kan saaledes nævnes det i § 13 i Lov af 29. Marts 1924 om Bestemmelser mod uretmæssig Konkurrence og Varebetegnelse indeholdte Paabud om, at der skal tjenes 25 pCt. ved visse Detailsalg. Disse Love bør hurtigst muligt tages op til Revision paa en saadan Maade, at Lovgivningen frigøres for Bestemmelser, der hindrer det naturlige Prislejning i at slaa igennem.
4. Endelig skal man pege paa den Kendsgerning, at store Dele af det danske Erhvervsliv søger at spærre det naturlige Prislejning paa Arbejde og Varer ude ved private Prisaftaler. Det er vor Opfattelse, at man i dette Forhold vil kunne finde en væsentlig Aarsag til Prislejningens altfor langsomme Gennembrud. En Lovgivning, der tager Sigte paa en Ændring af dette Forhold, bør gaa ud paa, at saadanne private Prisaftaler ikke kan opnaa Beskyttelse ved Domstolene. En almindelig offentlig Bekæmpelse af alt Magtmisbrug fra Organisationernes Side bør iværksættes.

Paa Landbrugsraadet Vegne

P. P. Pinstrup.

Chr. Sonne.

J. Theilmann.

Høgsbro Holm.